

[Aage Frandsen.]

naturligvis medføre højere priser netop på jord og huse og vil selvfølgelig også medføre større mulighed for forbrug.

Det vil altså sige, at man i hvert tilfælde må konstatere, at denne erklæring om at ville bekæmpe inflationen ikke er helt konsekvent; der er visse sider af inflationen, som man mener at ville bekæmpe på én måde, mens der er andre sider, man ikke vil bekæmpe, ja, tværtimod, man vil gå lige i modsat retning. Og hvad angår spørgsmålet, om det at stille husejere og jordbesiddere bedre ikke har betydning for inflationen, ja, så skulle det i hvert tilfælde være en oplagt ting, at det har det, det må alle økonomiske lærebøger også vise helt tydeligt, selv de lærebøger, som den nuværende økonomiminister har skrevet for en hel del år siden som professor, og som man vist stadig væk lærer på uddannelsesinstitutionerne. Deraf fremgår det tydeligt, at når man pumper penge ud i jord- og boligsektoren, medfører det en ophobning i disse områder, og det vil altså sige, at vi har noget her, der tydeligt virker lige modsat det, som regeringen har bebudet at ville, nemlig bekæmpe inflationen.

Men er der ikke tale om en konsekvens i spørgsmålet om at ville bekæmpe inflationen, så kan vi i hvert fald sige, der er en konsekvens et andet sted, nemlig i spørgsmålet om at favorisere bestemte grupper i samfundet på andre gruppers bekostning. Det har vi jo ikke bare med eksemplet om at give godt og vel 1½ mia kr. til ejendoms- og jordbesidderne, nej, vi har det også i spørgsmålet om offentlige besparelser, som vi fik forelagt i denne uge, og som tydeligt viser, at de vender den tunge ende nedad, at det er dem, der har lidt, som skal fratages det, de har. Det samme kan vi sige om det forslag, vi har til behandling i dag: dette at fjerne den automatiske dyrtidsudbetaling og sætte noget andet i stedet er primært til skade for lønmodtagerne og til gavn for arbejdsgiverne. Der er der helt klart tale om en konsekvens i regeringens politik; det er de besiddendes regering, og det vil vi formentlig få demonstreret den ene gang efter den anden; vi har allerede fået så megen forsmag på det, at vi ikke tager fejl på det område.

Allerede under debatten den 9. og 10. januar gav mit partis ordfører, hr. Gert Pe-

tersen, udtryk for, at vi var imod dette forslag om at erstatte den automatiske dyrtidsudbetaling med et kontant statstilskud til lønmodtagerne. Det er vi af 3 grunde. For det første fordi forslaget ikke løser spørgsmålet om at bekæmpe inflationen. For det andet fordi der er tale om et forslag, som i den grad griber ind i organisationernes mulighed for at bestemme selv og griber ind i aftalerne på arbejdsmarkedet, sådan at man må sige, det ikke kan være tilfredsstillende. Endelig for det tredje fordi forslaget har fordelingspolitiske konsekvenser. Som sagt er det et led i regeringens almindelige politik om at favorisere de besiddende på bekostning af dem, der har mindre, og den politik er vi imod.

Når regeringen vil bekæmpe inflationen ved at fratage lønmodtagerne den nuværende ordning med dyrtidsudbetalinger, er det jo et eksempel på, at man ikke bekæmper selve kilden til inflationen, men man bekæmper, hvad vi kan kalde symptomet. Pristalsordningen er jo til, for at lønmodtagerne langsomt skulle få indhentet noget af det, som de sætter over styr mellem overenskomstforhandlingerne ved, at vi har nogle prisstigninger. Der er jo ikke tale om, at det er dyrtidsudbetalingerne, der skaber de prisstigninger, vi har, det er omvendt. Derfor kan vi sige, at det, regeringen nu gør, er at forsøge at fjerne symptomet på noget i stedet for at bekæmpe og angribe selve sygdommen, og det har aldrig været nogen særlig klog lægelig metode, i det hele taget nogen klog metode, heller ikke i politik, kun at sætte ind over for symptomet i stedet for at angribe selve sygdommen. Der har vi altså det groteske, at regeringen vil angribe symptomet, men fremmer det, som er en af de vigtigste kilder til, at vi har prisstigninger og en voldsom inflation, nemlig den kilde, som vi kan sammenfatte i de arbejdsfrie indkomster, som vi ser ved, at jordpriserne i den grad stiger fra den ene dag til den anden — og det sker i høj grad også nu, ved at regeringen fremmer denne voldsomme prisstigning. Derfor er denne måde at løse problemet på ikke acceptabel; ikke engang ud fra en økonomisk betragtning kan den siges at være acceptabel.

Det er uden tvivl rigtigt, at forslaget vil begrænse omkostningerne i en vis udstrækning, idet lønomkostningerne vil falde, men